

Минало се каквото се минало, царският синъ отишелъ веднажъ да напои коня си на извора, дето видѣлъ за пръвъ пжть неродената мома. Но коньтъ прѣхтѣлъ. Не искалъ да се доближи до водата...

Царскиятъ синъ заповѣдалъ да изгребатъ водата. Искалъ да види отъ що се плаши коньтъ му.

Като изгребали водата, намѣрили въ извора една златна рибка.

Сготвили рибката, и царскиятъ синъ ялъ отъ нея. Като изхвърлили коститѣ, една кость паднала въ градината подъ прозорцитѣ на царския синъ. Отъ тая кость израстла висока топола. Тя стигнала чакъ до прозорцитѣ. Покаже ли се царицата, тополата я шибала съ тн-китѣ си клонки. А когато се подадѣлъ царскиятъ синъ, тополата го милвала.

Царицата заповѣдала да отсѣкатъ тополата. Когато я сѣкли, дошла една бабичка и си събрала тресчици. Занесла ги въ кѣщи. Харесала ѝ една тресчица. Дигнала я на

полицата.

Когато бабата отидѣла нѣкжде, тресчицата ставала на момиче. То помитало и разтрѣбѣло. После пакъ на тресчица ставало.

Идвала си бабата, па се чудѣла и маела, кой ѝ разтрѣбѣ изъ кѣщи. Тя често думала:

— Ей ти, дето ми шетаешъ. Покажи се: ако си момиче, щерка ще ми станешъ!

Момичето всичко чувало, ала си мълчало.

Най-после една сутринъ бабата се скрила задъ вратата.

Момичето тъкмо слѣзло отъ полицата, бабата извикала радостно:

— Стой, моме! Щерка да си ми!

И заживѣли си бабата и момичето като майка и дъщеря.

Случило се единъ пжть, че царицата си скжсала огърлицата. Свикали всички момичета отъ царството, ала никое не могло да наниже маргаритнитѣ зрънца на огърлицата.

Дошло редъ до бабиното момиче. То седнало на царския мендеръ. Насъбрали се около

